

Arrest

**nr. 128 266 van 26 augustus 2014
in de zaak RvV x / IV**

In zake: x - x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat H. DE PONTHERE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 december 2010 en hebben zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 26 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 11 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen werd op 14 juli 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Inzake R.N.:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Tataarse origine. U woonde met uw partner, van haar kant van Russische origine, Y.(...) N.(...) (O.V. 6.746.347), en jullie kind in de Kirgizische hoofdstad Bisjkek.

Op 29 december 2010 vroegen jullie voor het eerst asiel bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal sloot deze aanvraag op 18 oktober 2013 af met een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakte tegen deze beslissing een beroep aanhangig bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 14 januari 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Tegen deze beslissing diende u vervolgens een cassatieberoep in bij de Raad van State, doch dit beroep werd op 13 maart 2014 verworpen.

Zonder het Belgisch grondgebied te hebben verlaten dienden uw partner en uzelf op 19 juni 2014 een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde instanties.

In het kader van uw huidige, in casu tweede asielaanvraag, verklaart u nog steeds niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag.

In dat verband beriep u zich op discriminatie van uw partner in het postkantoor, wat escaleerde tot een aanval waarbij ze een miskraam kreeg. U trachtte kort nadien om een klacht in te dienen bij de districtspolitie, maar dit werd u geweigerd. Enkele dagen later begon u dreigtelefoons te krijgen. U kreeg hierdoor stress en moest een week gehospitaliseerd worden. Kort nadat u ontslagen was uit het ziekenhuis, werd u bij thuiskomst van uw werk opgewacht door twee agenten. U werd meegenomen, geslagen en vervolgens gedumpt. U en uw partner verlieten Bisjkek daarom en verhuisden naar Karabalta, zowat 80 kilometer verderop. U kreeg echter nog steeds dreigtelefoons. Op 13 september 2010 kreeg u op uw werk bezoek van drie onbekende mannen. U werd opnieuw meegenomen en bedreigd. Op 7 november 2010 keerden jullie terug naar jullie eigen woning in Bisjkek, aangezien het klaarblijkelijk weinig zin had om zich in Karabalta te verbergen. Op 30 november 2010 werd u bij thuiskomst van uw werk opgewacht door drie onbekende personen. U werd geslagen en uw auto werd gestolen. De politie reageerde niet op een noodoproep van uw partner. Op 1 december 2010 ondernam u een nieuwe poging om een klacht neer te leggen bij de ROVD van de wijk Sverdlovsky, maar ook nu ving u bot. De volgende dag stapte u naar het Parket-generaal. Toen u aldaar echter uw klacht had genoteerd, werd u geconfronteerd met 1 van de mannen die u enkele dagen voordien had aangevallen en uw auto had gestolen. U werd meegenomen naar een andere ruimte, terwijl uw partner hardhandig het gebouw werd uitgezet. U werd geslagen en er werd verstikking gesimuleerd. Toen men u een uur later liet gaan, zei u tegen uw belagers dat u met uw verhaal naar de pers zou stappen. Op de avond van 16 december 2010 kwamen enkele medewerkers van het Parket aan uw deur. U weigerde hen de toegang, waarna ze probeerden om over de omheining rond uw woonst te klimmen. Toen uw hond de indringers dreigde aan te vallen, werd hij prompt gedood. U pakte uw jachtgeweer en loste een waarschuwingsschot, waarna u zelf onder vuur werd genomen. In paniek schoot u in de richting van uw belagers, waarbij één van hen werd geraakt. Toen u hoorde dat OMON (speciale interventie-eenheid) zou worden ingeschakeld, vluchtten u en uw partner via de achterdeur van uw woonst naar de buurman, D.(...). Korte tijd later werd uw woonst bestormd en vervolgens in brand gestoken. Tot 20 december 2010 hielden u en uw partner zich schuil in de kelder van jullie buurman. De politie kwam wel nog bij uw buurman naar u informeren. Het was via deze weg dat u vernam dat de medewerker van het Parket-generaal, die door u was beschoten, intussen was overleden. Uw buurman had connecties om u naar het buitenland te brengen.

Op 20 december 2010 vertrokken uw partner en uzelf per auto vanuit Bisjkek. Jullie reden met deze auto, via Kazachstan, Rusland, Wit-Rusland, Polen en Duitsland, tot in België. Jullie reisden met jullie eigen reispaspoorten en visa die geregeld waren door de smokkelaars. Jullie kregen de paspoorten echter niet terug. Op 29 december 2010 vroegen jullie asiel in België.

Na jullie vertrek kregen jullie ouders en schoonouders frequent bezoek van de ordediensten. Ze werden geïntimideerd en hierbij werd soms het gebruik van geweld niet geschuwd. Op 1 juli 2012 brak uw moeder haar been toen ze werd geduwd tijdens een huiszoeking door de politie. Via uw ouders vernam u dat u in Kirgizië officieel wordt gezocht omwille van moord op een medewerker van het parket. Uw familieleden stuurden ook enkele bewijstukken van jullie problemen op naar België.

In het kader van onderhavige asielaanvraag, in het kader van dewelke u zich dus beroept op dezelfde motieven als voor de eerste, legt u de volgende documenten over: een begeleidend schrijven van uw advocaat bij onderhavige asielaanvraag, 2 originele brieven van uw moeder, een origineel medisch attest op naam van uw moeder, 2 originele krantenartikelen, een origineel attest waaruit blijkt

dat u wordt opgespoord in Kirgizië en enveloppes, gebruikt voor de verzending van documenten naar uw huidige verblijfplaats.

Uw partner **Y.(...) N.(...)** (O.V. 6.746.347) beroept zich voor haar (eveneens) tweede asielaanvraag op de motieven die uzelf inroept.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. het feit dat u omwille van uw etnische achtergrond werd gediscrimineerd, wat leidde tot een aantal ernstige vervolgingsfeiten. Na uw vertrek zouden de autoriteiten de nodige inspanningen gedaan hebben om u op te sporen. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat in uw hoofde manifeste bedrieglijkheid werd vastgesteld. In casu hebt u zich schuldig gemaakt aan documentenfraude. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg staat de beoordeling in het kader van uw vorige aanvraag vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (nl. het feit dat uw ouders en uw broer nog steeds door de politie worden bevraagd over waar u zich schuilhoudt, waarbij het gebruik van geweld niet wordt geschuwd), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In casu mag uit uw verklaringen worden afgeleid dat u (en uw Belgische advocaat) het onderzoek van CEDOCA (de researchafdeling van het CGVS) in het kader van uw eerste (vorige) asielaanvraag betreffende een krantenartikel ernstig in twijfel trekt, zonder hierbij overtuigende bewijsstukken te overleggen, die erop wijzen dat de eerdere conclusie van het CGVS inzake documentenfraude niet correct is.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt in het kader van onderhavige aanvraag, moet worden opgemerkt dat ze geenszins in staat zijn om uw geloofwaardigheid te herstellen. In dat verband zij vooreerst gewezen op het feit dat documenten enkel een coherent, plausibel en geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen. Belangrijk in uw geval is echter de vaststelling dat u zich in het kader van uw vorige (eerste) asielaanvraag op manifeste wijze hebt schuldig gemaakt aan documentenfraude. Bijgevolg werd niet enkel uw algehele oprechtheid, maar ook de geloofwaardigheid van de door u beschreven vervolgingsfeiten fundamenteel ondermijnd. Wat betreft de inhoud van de betreffende documenten dient voorts het volgende opgemerkt te worden.

In de begeleidende brief van uw advocaat aan de asielinstanties (document 1: groene map), trekt voormelde de conclusies inzake documentenfraude in het kader van uw vorige aanvraag in twijfel, zonder hierbij enig overtuigend en valabel bewijsstuk te voegen dat kan aantonen dat de conclusies van CEDOCA in het kader van uw eerste aanvraag foutief zijn. Bijgevolg dienen de verklaringen te worden gekwalificeerd als zijnde blote beweringen, die niets afdoen aan de eerdere vaststellingen van het CGVS.

U legt een attest over waaruit blijkt dat u momenteel wordt opgespoord door de GUVD van de stad Bisjkek in verband met een bijzonder ernstig misdrijf (document 2: groene map). Afgezien van de vaststelling dat het document een uiterst geringe bewijswaarde heeft, aangezien u ermee wil aantonen dat u nog vervolging riskeert omwille van feiten die eerder als ongeloofwaardig zijn bestempeld, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen – en deze van uw partner – moeilijk te rijmen

zijn met het overleggen van het betreffende bewijsstuk. Zo verklaart uzelf ("Verklaring meervoudige aanvraag", DVZ, vraag 17, 6.) dat een journaliste (van wie u overigens 2 artikels overlegt, zie infra) het bewuste document van de politie verkreeg in het kader van een eigen onderzoek dat ze naar uw zaak voerde. Uw partner, van haar kant, verklaarde ("Verklaring meervoudige aanvraag", DVZ, vraag 15) dat de voormelde journaliste bij het publiceren van de door jullie nieuwe overlegde artikels (documenten 3 en 4: groene map) door de politie zou gecensureerd zijn. Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig logisch te noemen. Dat een journaliste in het kader van een eigen onderzoek wel een attest zou verkrijgen van de autoriteiten, waarin duidelijk wordt geattesteed dat u wordt gezocht, maar vervolgens, eveneens door de autoriteiten zou gecensureerd worden bij het publiceren van artikels, is weinig logisch te noemen. Als het er de autoriteiten nauw aan gelegen was om te beletten om informatie over u naar buiten te brengen, ware het logischer geweest dat zij de bewuste journaliste hadden verhinderd om het overlegde attest niet af te leveren. Uw verklaringen terzake zijn bijgevolg weinig logisch en bevestigen het eerder bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Wat betreft de 2 door u overlegde krantenartikelen (documenten 3 en 4: groene map) moet worden opgemerkt dat ze evenmin een ander licht kunnen werpen op de reeds gedane vaststellingen inzake uw gebrekkige geloofwaardigheid. Afgezien van het feit dat het uiterst merkwaardig te noemen is dat een journaliste op eigen initiatief een onderzoek zou doen naar feiten die dateren van zowat 4 jaar geleden, moet worden vastgesteld dat de summiere artikels qua inhoud uiterst vaag zijn. Het vermoeden rijst dat de stukken op uitdrukkelijk verzoek van u of uw familie en mogelijk tegen betaling geschreven en gepubliceerd zijn in het kader van uw nieuwe asielprocedure in België.

U legt een attest over op naam van uw moeder (document 5: groene map). Behalve de vaststelling dat het document moeilijk leesbaar is, moet worden opgemerkt dat het geen informatie bevat over de toedracht van eventuele verwondingen van uw moeder. Uit het attest kan bijgevolg geenszins worden afgeleid dat uw moeder het slachtoffer zou geweest zijn van politiegeweld, dat zou gepleegd zijn toen de politie naar u op zoek was.

De brieven van uw moeder (documenten 6 en 7: groene map) kunnen evenmin worden weerhouden worden in het kader van onderhavige aanvraag. Sowieso hebben handgeschreven documenten een geringe bewijswaarde, maar in dit geval betreft het brieven van uw moeder, die sowieso niet kunnen beschouwd worden als een objectieve en neutrale bron.

U legt 2 internetartikels over (document 8: groene map) waaruit blijkt dat smokkelaars actief zijn bij het binnensmokkelen van personen in de Europese Unie. Het CGVS betwist niet dat dergelijke praktijken kunnen voorkomen, maar dan nog zijn uw verklaringen over uw binnenkomst in de Europese Unie weinig geloofwaardig te noemen.

De 2 enveloppes ten slotte (document 9: groene map) bewijzen enkel dat u post ontvangt vanuit uw herkomstland.

Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal nogmaals op het feit dat uw loutere Tataarse origine (en de Russische origine van uw partner) op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat ook ten aanzien van uw partner **Y.(...) N.(...) (O.V. 6.746.347)** een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag werd genomen, aangezien ze zich op de door uzelf ingeroepen asielmotieven beroept.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

Inzake Y.N.:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russische origine. U woonde met uw partner, van zijn kant van Tataarse origine, **R.(...) N.(...) (O.V. 6.746.347)**, en jullie kind in de Kirgizische hoofdstad Bisjkek.

Op 29 december 2010 vroegen jullie voor het eerst asiel bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal sloot deze aanvraag op 18 oktober 2013 af met een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakte tegen deze beslissing een beroep aanhangig bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 14 januari 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Tegen deze beslissing diende u vervolgens een cassatieberoep in bij de Raad van State, doch dit beroep werd op 13 maart 2014 verworpen.

Zonder het Belgisch grondgebied te hebben verlaten dienden uw partner en uzelf op 19 juni 2014 een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde instanties.

In het kader van uw huidige, in casu tweede asielaanvraag, verklaart u nog steeds niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag.

In dat verband beriep u zich op discriminatie in het postkantoor, wat escaleerde tot een aanval waarbij u een miskraam kreeg. Uw partner trachtte kort nadien om een klacht in te dienen bij de districtspolitie, maar dit werd hem geweigerd. Enkele dagen later begon hij dreig telefoons te krijgen. Uw partner kreeg hierdoor stress en moest een week gehospitaliseerd worden. Kort nadat hij ontslagen was uit het ziekenhuis, werd hij bij thuiskomst van zijn werk opgewacht door twee agenten. Hij werd meegenomen, geslagen en vervolgens gedumpt. U en uw partner verlieten Bisjkek daarom en verhuisden naar Karabalta, zowat 80 kilometer verderop. Jullie kregen echter nog steeds dreig telefoons. Op 13 september 2010 kreeg uw partner op zijn werk bezoek van drie onbekende mannen. Hij werd opnieuw meegenomen en bedreigd. Op 7 november 2010 keerden jullie terug naar jullie eigen woning in Bisjkek, aangezien het klaarblijkelijk weinig zin had om zich in Karabalta te verbergen. Op 30 november 2010 werd uw partner bij thuiskomst van zijn werk opgewacht door drie onbekende personen. Hij werd geslagen en zijn auto werd gestolen. De politie reageerde niet op een noodoproep van u. Op 1 december 2010 ondernam uw partner een nieuwe poging om een klacht neer te leggen bij de ROVD van de wijk Sverdlovsky, maar ook nu ving hij bot. De volgende dag stapte uw partner naar het Parket-generaal. Toen hij aldaar echter zijn klacht had genoteerd, werd hij geconfronteerd met 1 van de mannen die hij enkele dagen voordien had aangevallen en zijn auto had gestolen. Uw partner werd meegenomen naar een andere ruimte, terwijl uzelf hardhandig het gebouw werd uitgezet. Uw partner werd geslagen en er werd verstikking gesimuleerd. Toen men hem een uur later liet gaan, zei uw partner tegen zijn belagers dat hij met zijn verhaal naar de pers zou stappen. Op de avond van 16 december 2010 kwamen enkele medewerkers van het Parket aan jullie deur. Uw partner weigerde hen de toegang, waarna ze probeerden om over de omheining rond jullie woonst te klimmen. Toen uw hond de indringers dreigde aan te vallen, werd hij prompt gedood. Uw partner pakte zijn jachtgeweer en loste een waarschuwingsschot, waarna hij zelf onder vuur werd genomen. In paniek schoot uw partner in de richting van diens belagers, waarbij één van hen werd geraakt. Toen u hoorde dat OMON

(speciale interventie-eenheid) zou worden ingeschakeld, vluchtten u en uw partner via de achterdeur van uw woonst naar de buurman, D.(...). Korte tijd later werd uw woonst bestormd en vervolgens in brand gestoken. Tot 20 december 2010 hielden u en uw partner zich schuil in de kelder van jullie buurman. De politie kwam wel nog bij uw buurman naar uw partner informeren. Het was via deze weg dat uw partner vernam dat de medewerker van het Parket-generaal, die door hem was beschoten, intussen was overleden. Uw buurman had connecties om jullie naar het buitenland te brengen.

Op 20 december 2010 vertrokken uw partner en uzelf per auto vanuit Bisjkek. Jullie reden met deze auto, via Kazachstan, Rusland, Wit-Rusland, Polen en Duitsland, tot in België. Jullie reisden met jullie eigen reispaspoorten en visa die geregeld waren door de smokkelaars. Jullie kregen de paspoorten echter niet terug. Op 29 december 2010 vroegen jullie asiel in België.

Na jullie vertrek kregen jullie ouders en schoonouders frequent bezoek van de ordediensten. Ze werden geïntimideerd en hierbij werd soms het gebruik van geweld niet geschuwd. Op 1 juli 2012 brak uw schoonmoeder haar been toen ze werd geduwd tijdens een huiszoeking door de politie. Via zijn ouders vernam uw partner dat hij in Kirgizië officieel wordt gezocht omwille van moord op een medewerker van het parket. Jullie familieleden stuurden ook enkele bewijstukken van jullie problemen op naar België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich voor uw (huidige) asielaanvraag beroept op de problemen van uw partner **R.(...) N.(...)** (O.V. 6.746.347). Aangezien in het kader van de (huidige) asielaanvraag van uw partner, door het Commissariaat-generaal beslist werd om deze niet in overweging te nemen, is dit ook het geval voor uw onderhavige aanvraag. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing ten aanzien van uw partner is genomen, wordt verwezen naar deze beslissing, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. het feit dat u omwille van uw etnische achtergrond werd gediscrimineerd, wat leidde tot een aantal ernstige vervolgingsfeiten. Na uw vertrek zouden de autoriteiten de nodige inspanningen gedaan hebben om u op te sporen. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat in uw hoofde manifeste bedrieglijkheid werd vastgesteld. In casu hebt u zich schuldig gemaakt aan documentenfraude. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg staat de beoordeling in het kader van uw vorige aanvraag vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (nl. het feit dat uw ouders en uw broer nog steeds door de politie worden bevestigd over waar u zich schuilhoudt, waarbij het gebruik van geweld niet wordt geschuwd), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In casu mag uit uw verklaringen worden afgeleid dat u (en uw Belgische advocaat) het onderzoek van CEDOCA (de researchafdeling van het CGVS) in het kader van uw eerste (vorige) asielaanvraag betreffende een krantenartikel ernstig in twijfel trekt, zonder hierbij overtuigende bewijsstukken te overleggen, die erop wijzen dat de eerdere conclusie van het CGVS inzake documentenfraude niet correct is.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt in het kader van onderhavige aanvraag, moet worden opgemerkt dat ze geenszins in staat zijn om uw geloofwaardigheid te herstellen. In dat verband zij vooreerst gewezen op het feit dat documenten enkel een coherent, plausibel en geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen. Belangrijk in uw geval is echter de vaststelling dat u zich in het kader van uw vorige (eerste) asielaanvraag op manifeste wijze hebt schuldig gemaakt aan documentenfraude. Bijgevolg werd niet enkel uw algehele oprechtheid, maar ook de geloofwaardigheid van de door u beschreven vervolgingsfeiten fundamenteel ondermijnd. Wat betreft de inhoud van de betreffende documenten dient voorts het volgende opgemerkt te worden.

In de begeleidende brief van uw advocaat aan de asielinstanties (document 1: groene map), trekt voormelde de conclusies inzake documentenfraude in het kader van uw vorige aanvraag in twijfel, zonder hierbij enig overtuigend en valabel bewijsstuk te voegen dat kan aantonen dat de conclusies van CEDOCA in het kader van uw eerste aanvraag foutief zijn. Bijgevolg dienen de verklaringen te worden gekwalificeerd als zijnde blote beweringen, die niets afdoen aan de eerdere vaststellingen van het CGVS.

U legt een attest over waaruit blijkt dat u momenteel wordt opgespoord door de GUVD van de stad Bisjkek in verband met een bijzonder ernstig misdrijf (document 2: groene map). Afgezien van de vaststelling dat het document een uiterst geringe bewijswaarde heeft, aangezien u ermee wil aantonen dat u nog vervolging riskeert omwille van feiten die eerder als ongeloofwaardig zijn bestempeld, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen – en deze van uw partner – moeilijk te rijmen zijn met het overleggen van het betreffende bewijsstuk. Zo verklaart uzelf (“Verklaring meervoudige aanvraag”, DVZ, vraag 17, 6.) dat een journaliste (van wie u overigens 2 artikels overlegt, zie infra) het bewuste document van de politie verkreeg in het kader van een eigen onderzoek dat ze naar uw zaak voerde. Uw partner, van haar kant, verklaarde (“Verklaring meervoudige aanvraag”, DVZ, vraag 15) dat de voormelde journaliste bij het publiceren van de door jullie nieuwe overlegde artikels (documenten 3 en 4: groene map) door de politie zou gecensureerd zijn. Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig logisch te noemen. Dat een journaliste in het kader van een eigen onderzoek wel een attest zou verkrijgen van de autoriteiten, waarin duidelijk wordt geattesteerd dat u wordt gezocht, maar vervolgens, eveneens door de autoriteiten zou gecensureerd worden bij het publiceren van artikels, is weinig logisch te noemen. Als het er de autoriteiten nauw aan gelegen was om te beletten om informatie over u naar buiten te brengen, ware het logischer geweest dat zij de bewuste journaliste hadden verhinderd om het overlegde attest niet af te leveren. Uw verklaringen terzake zijn bijgevolg weinig logisch en bevestigen het eerder bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Wat betreft de 2 door u overlegde krantenartikelen (documenten 3 en 4: groene map) moet worden opgemerkt dat ze evenmin een ander licht kunnen werpen op de reeds gedane vaststellingen inzake uw gebrekkige geloofwaardigheid. Afgezien van het feit dat het uiterst merkwaardig te noemen is dat een journaliste op eigen initiatief een onderzoek zou doen naar feiten die dateren van zowat 4 jaar geleden, moet worden vastgesteld dat de summiere artikels qua inhoud uiterst vaag zijn. Het vermoeden rijst dat de stukken op uitdrukkelijk verzoek van u of uw familie en mogelijk tegen betaling geschreven en gepubliceerd zijn in het kader van uw nieuwe asielprocedure in België.

U legt een attest over op naam van uw moeder (document 5: groene map). Behalve de vaststelling dat het document moeilijk leesbaar is, moet worden opgemerkt dat het geen informatie bevat over de toedracht van eventuele verwondingen van uw moeder. Uit het attest kan bijgevolg geenszins worden afgeleid dat uw moeder het slachtoffer zou geweest zijn van politiegeweld, dat zou gepleegd zijn toen de politie naar u op zoek was.

De brieven van uw moeder (documenten 6 en 7: groene map) kunnen evenmin worden weerhouden worden in het kader van onderhavige aanvraag. Sowieso hebben handgeschreven documenten een geringe bewijswaarde, maar in dit geval betreft het brieven van uw moeder, die sowieso niet kunnen beschouwd worden als een objectieve en neutrale bron.

U legt 2 internetartikels over (document 8: groene map) waaruit blijkt dat smokkelaars actief zijn bij het binnensmokkelen van personen in de Europese Unie. Het CGVS betwist niet dat dergelijke praktijken kunnen voorkomen, maar dan nog zijn uw verklaringen over uw binnenkomst in de Europese Unie weinig geloofwaardig te noemen.

De 2 enveloppes ten slotte (document 9: groene map) bewijzen enkel dat u post ontvangt vanuit uw herkomstland.

Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal nogmaals op het feit dat uw loutere Tataarse origine (en de Russische origine van uw partner) op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

*Tot slot merkt het CGVS nog op dat ook ten aanzien van uw partner **Y.(...) N.(...)** (O.V. 6.746.347) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag werd genomen, aangezien ze zich op de door uzelf ingeroepen asielmotieven beroept."*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijzen verzoekers er vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen nergens gewag maakt van de flagrante mensenrechtenschendingen die plaats grijpen in Kirgizstan (cfr. Country Reports on human rights practices for 2013 – Kyrgyz Republic en conclusies 110th session van de UN Committee on Human Rights - Kirgizstan) en waaruit duidelijk blijkt dat de rechten van de verdediging in dat land allerm minst worden gerespecteerd en dat gedetineerden worden onderworpen aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en het antifolterverdrag. Voorts wijzen zij erop dat er in Kirgizië geen persvrijheid bestaat (zelfde stuk; Eric FREEMAN, Press rights and constraints in Kirgizstan: the first year of President Atambaev"; Artikel Asem MURZALIEVA, Voice of Freedom, Bishkek). Uit deze stukken blijkt dat journalisten onderworpen worden vooreerst aan autocensuur en vervolgens aan censuur opgelegd door lokale en nationale overheden van alle slag en soorten, gaande tot moord. Verzoekers laten gelden dat de nieuwe elementen die door hen naar voren werden gebracht tijdens hun tweede asielaanvraag grondig dienden grondig onderzocht te worden in het licht van voornoemde schendingen van fundamentele waarden in Kirgizië, wat *in casu* niet is gebeurd.

Vervolgens ondernemen zij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document “*Country Reports on Human Rights Practices for 2013. Kyrgyz Republic*” van US Department of State, het artikel “*Press rights and constraints in Kyrgyzstan: the first year of President Atambaev*”, het document “*Overview 110th Session. Kyrgyzstan: Gruesome accounts on Human Rights abuses*” van CCPR-Centre, het artikel “*Freedom of speech in Kyrgyzstan: questions awaiting answers*”, het artikel “*Five factors that impede freedom of speech in Kyrgyzstan*”, een artikel over het gebrek aan persvrijheid in Kirgizië, te raadplegen op <http://www.centrasia.ru/news.php?st=1380864720> en een foto van verzoekers moeder.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoekers behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden achten, laten zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geven op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet en dat de door hen in het kader van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen, namelijk dat verzoekers ouders en zijn broer nog steeds door de politie worden bevestigd over waar hij zich schuilhoudt, waarbij het gebruik van geweld niet wordt geschuwd, betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 116 834 van 14 januari 2014 werd inzake verzoekers hun eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 2.2.4.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij niet kan duiden op welke manier haar schoonbroer (lees zoals eerste verzoekende partij in het verzoekschrift terecht opmerkt: “broer”), die haar de krant eind 2012 opstuurde, twee jaar na de feiten een artikel over dit incident had gevonden, leggen verzoekende partijen in hun verzoekschrift uit dat de broer van eerste verzoekende partij op het ogenblik dat zij net waren gevlucht bij een collega van hem op bezoek was in Issyk Kul, waar deze het krantenartikel had gelezen. De broer en zijn collega beseften dat dit artikel ging

over de gebeurtenissen waarvan verzoekende partijen het slachtoffer werden en de collega hield het artikel dan ook bij. Wanneer verzoekende partijen zich richtten tot de broer van eerste verzoekende partij teneinde hun asielrelaas te staven, herinnerde de broer zich het artikel en nam hij contact op met zijn collega, die vervolgens de krant aan de broer van eerste verzoekende partij gaf. Het feit dat eerste verzoekende partij van de wijze waarop haar broer het artikel had verkregen niet op de hoogte was, doet volgens verzoekende partijen geen enkele afbreuk aan hun asielrelaas.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat deze post factum-verklaring over hoe de broer van eerste verzoekende partij het artikel over dit incident had gevonden, geen enkele afbreuk doet aan desbetreffende motivering van de bestreden beslissing. Tijdens haar gehoor kon eerste verzoekende partij geenszins duiden hoe haar broer, twee jaar na de feiten, het artikel gevonden had en stelde zij hiernaar niet te hebben gevraagd – hetgeen wijst op een gebrek aan interesse – en enkel te weten dat haar broer dit via zijn kennissen bekomen had. De vaststelling dat verzoekende partijen pas na het verkrijgen van een negatieve beslissing geïnteresseerd zijn in de herkomst van het artikel, getuigt dan ook van weinig ernst en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat verzoekende partijen in de door hen beschreven panieksituatie – er had net een schietpartij plaatsgevonden en de autoriteiten dreigden hun huis te bestormen – en met twee jonge kinderen nog de tijd namen om allerlei uiteenlopende documenten te verzamelen en mee te nemen, gaande van geboorteaktes, diploma's, tot alle persoonlijke en officiële documenten die verband houden met de problemen die zij de voorafgaande maanden hebben gekend, voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een cd-rom toe waarin te zien is hoe Kirgizische nationalistische jongen in 2010 een etnische Russische jongen levend verbrandden (bijlage 7). Verzoekende partijen stellen dat zij sindsdien op alles voorbereid waren en permanent een tas hadden klaar staan waarin alle belangrijke documenten staken, alsook hun geld.

2.2.5.2. Door eerste verzoekende partij werd de situatie als volgt omschreven: "(...) Toen ik de twee laatste schoten afvuurde, was het ineens stil. Dan riepen ze: nu is het gedaan met je. Nu ga je zeker dood. Dan liet ik het wapen vallen, gooide ik het op de grond. Ik ben naar de kamer binnen gegaan. Mijn vrouw was al bezig met inpakken. Ze nam documenten en geld mee. Langs de achterdeur vluchtten wij. (...)". De Raad acht het evenwel volstrekt ongeloofwaardig dat in deze panieksituatie waarbij hun huis werd aangevallen door de autoriteiten, en bovendien met twee jonge kinderen, tweede verzoekende partij nog de tijd nam allerlei documenten te verzamelen. Wat betreft hun opmerking dat zij een tas met documenten zouden hebben klaarstaan, stelt de Raad vooreerst vast dat dit op geen enkele manier blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen. Integendeel, eerste verzoekende partij verklaart dat haar vrouw 'bezig was met inpakken', hetgeen moeilijk verzoenbaar is met de uitleg dat ze steeds voorbereid waren te vluchten en er derhalve steeds een tas klaar stond met alle belangrijke documenten en hun geld. De loutere verwijzing naar een cd-rom waarin te zien is hoe Kirgizische nationalistische jongen in 2010 een etnische Russische jongen levend verbrandden (bijlage 7), volstaat evenmin om hun stelling dat zij permanent een tas klaar hadden staan met hun documenten en geld te staven. Deze post factum uitleg kan dan ook op geen enkele manier overtuigen.

2.2.6.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat de beweerde officiële opsporing vanwege de Kirgizische autoriteiten niet in overeenstemming is te brengen met de activiteiten van eerste verzoekende partij vanuit België op diverse sociale netwerksites, wijzen verzoekende partijen erop dat zij zich veilig voelen in België en erkennen zij dat zij de netwerksite "odnoklassniki" inderdaad gebruiken om te kunnen communiceren met hun familie. Verzoekende partijen zien evenwel niet in op welke wijze dit een hinderpaal vormt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de activiteiten van eerste verzoekende partij vanuit België op diverse sociale netwerksites allesbehalve in overeenstemming zijn met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging en meer bepaald met de beweerde officiële opsporing vanwege de Kirgizische autoriteiten. Immers blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 19, deel 3) dat op basis van de publieke gegevens de identiteit van eerste verzoekende partij en haar huidige verblijf in België gemakkelijk achterhaald kan worden. Indien eerste verzoekende partij werkelijk officieel zou opgespoord worden voor moord, is het niet aannemelijk dat zij haar verblijf in België op dergelijke duidelijke manier publiek kenbaar maakt, ook aan de Kirgizische autoriteiten. Redelijkerwijze kan minstens verwacht worden dat, indien zij dan toch gebruik wil maken van sociale netwerksites, zij dit op een minder openlijke wijze zou doen en haar identiteit en verblijfplaats verborgen zou trachten te houden voor de autoriteiten van haar geboorteland. De Raad besluit dan ook dat de houding van eerste verzoekende partij niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.7.1. Omtrent de vaststelling dat verzoekende partijen een groot deel van de vervolgingsfeiten vóór het incident van 16 december 2010 niet hebben vermeld bij het eerste gehoor bij hun asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken, leggen verzoekende partijen uit dat eerste verzoekende partij

begonnen was met het begin van de feiten die de aanleiding waren van hun vlucht uit Kirgizië totdat de tolk erop wees dat zij genoeg verteld had en dat zij de details verder kon uiteenzetten tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Wanneer tweede verzoekende partij de feiten begon uiteen te zetten, werd zij erop gewezen dat zij de problemen heel kort diende te vertellen. Wanneer zij aan de feiten van 24 mei 2010 was gekomen, werd haar gezegd te stoppen en te vertellen over de recente gebeurtenissen. Het begin en het einde van het interview van verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd aldus gedirigeerd door de tolk. Dit kan verzoekende partijen bezwaarlijk verweten worden.

2.2.7.2. Ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielrelaas vermelden. Nergens uit de vragenlijst blijkt dat verzoekende partijen een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij hun asielmotieven dienden uiteen te zetten en werd hen bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun asielrelaas zelf te vertellen – zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd – waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten (administratief dossier, stuk 15). Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat de tolk verzoekende partijen zou hebben onderbroken, waardoor zij de kans niet zouden hebben gehad om alle essentiële elementen uit hun asielrelaas weer te geven. De blote beweringen van verzoekende partijen omtrent het verloop van hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken volstaan dan ook niet om desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.8.1. Verzoekende partijen herhalen vooreerst hun verklaring dat zij aan de grens van Europa – vermoedelijk in Polen – werden gecontroleerd, waarbij de grenspolitie hen aandachtig heeft bekeken en hun paspoorten heeft gecontroleerd. Verder merken verzoekende partijen nog op dat toen zij afspraken maakten met de chauffeurs, zij verwittigd werden dat ze hun paspoorten niet zouden terugkrijgen, vermoedelijk om te beletten dat kan nagegaan worden hoe de visa in de paspoorten terechtgekomen waren en wie daarvoor gezorgd heeft. Verzoekende partijen hebben 10.000 dollar betaald en werden verzekerd dat er geen problemen zouden zijn, waarbij de chauffeurs stelden dat zij reeds vele jaren transporten verzorgen naar België en dat ze overal contacten hebben. Verzoekende partijen vermoeden dan ook dat ook in Europa corruptie bestaat.

2.2.8.2. Waar verzoekende partijen betreffende de motivering van de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partijen niet aan een persoonlijke controle werden onderworpen – er werd enkel naar hen gekeken – bij het binnenreizen van de Europese Unie zich beperken tot het louter herhalen van hun verklaringen hieromtrent, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van dit onderdeel van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Evenmin zijn de blote beweringen dat zij vermoeden dat ook in Europa corruptie bestaat en dat hun chauffeurs overal contacten hebben, die door verzoekende partijen met generlei objectieve informatie worden onderbouwd, van aard desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

De Raad is voorts van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij niet wisten voor welk land zij een visum hadden, zij zelfs niet zeker wisten of er een visum in het paspoort aanwezig was, zij niet zeker wisten in welk land zij Europa binnengekomen zijn en zij geen concrete afspraken hebben gemaakt met de chauffeurs over wat zij dienden te doen in het geval er iets mis zou lopen aan de grenscontrole. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 19, deel 7) blijkt immers dat de buitengrenzen van de EU uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Verder is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie.

2.2.9.1. Verzoekende partijen merken op dat het Cedoca-document met als referentie KIR2013-001w foutief stelt dat G. Z. de hoofdredactrice zou zijn van de krant “Vesti Issyk-Kulya” en voegen desbetreffend als bijlage bij hun verzoekschrift een verklaring toe van K. D. K., de werkelijke hoofdredacteur van de krant. Voorts stellen verzoekende partijen dat de verklaring eveneens aangeeft dat K. D. K. nooit een verzoek heeft ontvangen om de authenticiteit te bevestigen dan wel te ontkennen van het bewuste artikel van 24 december 2010 (bijlage 3). Een tweede verklaring van K. D. K. die door

verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift wordt gevoegd, bevestigt verder uitdrukkelijk dat in de krant van 24 december 2010 op pagina 6 een artikel werd gepubliceerd onder de titel "Kriminalnyy Bishkek" (bijlage 4). Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting nogmaals een verklaring van K. D. K. van 10 december 2013 neer waarin opnieuw de publicatie van het bewuste artikel bevestigd wordt.

Bovendien voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een kopie toe van het krantenartikel zoals dit hen bezorgd werd door de hoofdredacteur zelf. De kopie draagt de stempel van de redactie en de handtekening van K. D. K. (bijlage 5). Daarnaast voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift drie exemplaren van de krant toe (bijlage 6), stellende dat uit deze exemplaren blijkt dat het gebruikelijk is dat op pagina 6 een rubriek verschijnt over criminaliteit in de regio en dat pagina 6 absoluut niet gebruikt wordt om televisieprogramma's aan te kondigen. De televisieprogramma's worden daarentegen aangekondigd op pagina 7. Verzoekende partijen stellen verder in hun verzoekschrift dat toen de hoofdredacteur aan journaliste G. Z. vroeg of iemand haar vragen had gesteld over het bewuste artikel, G. Z. dit ontkende. Het krantenartikel dat door verzoekende partijen werd bijgebracht is derhalve wel degelijk authentiek. Ten slotte werd door verzoekende partijen tevens een cd-rom neergelegd waarop een gesprek te zien is tussen een journaliste van de krant en de broer van eerste verzoekende partij en een werknemersidentificatiekaart van deze journaliste.

2.2.9.2. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat in de informatie in het administratief dossier foutief vermeld staat dat G. Z. de hoofdredactrice zou zijn, meent de Raad te kunnen verwijzen naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en zich erbij te kunnen aansluiten. Verwerende partij beaamt dat K. D. K. inderdaad de hoofdredacteur is van de krant en dat de vermelding van G. Z. als hoofdredactrice in desbetreffend Cedoca-document een vergissing betreft, maar dat deze vergissing evenwel niet van aard is afbreuk te doen aan het feit dat "zij wel degelijk als redacteur/journalist werkzaam is bij de krant 'Vesti Issyk-Kulya' –wat door verzoekers niet wordt betwist-, noch aan het feit dat het krantenartikel niet verschenen is op p. 6 van de editie van 24/12/2013 die gewijd is aan tv-programma's, noch op een andere pagina en noch aan het feit dat de krant enkel lokale informatie weergeeft en geen artikels die feiten betreffen die zich in Bishkek hebben afgespeeld."

Waar verzoekende partijen trachten aan te tonen dat het door hen aangebrachte krantenartikel wel degelijk authentiek is – zij opperen dat de hoofdredacteur mevrouw G. Z. heeft opgebeld met de vraag of iemand haar heeft opgebeld om vragen te stellen over het bewuste artikel, wat zij ontkende, en voegen voorts als bijlage bij hun verzoekschrift twee attesten van K. D. K. toe waarin deze ontkent ooit een verzoek te hebben ontvangen om de authenticiteit van het artikel te bevestigen dan wel te ontkennen en de publicatie van het artikel bevestigt (bijlagen 3 en 4) – meent de Raad wederom te kunnen verwijzen naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en zich erbij te kunnen aansluiten: "Waar verzoekers de informatie zoals weergegeven in het CEDOCA-document 2013-001w op basis waarvan gesteld wordt dat het krantenartikel niet authentiek is, trachten te weerleggen door te wijzen op twee attesten van K. D. K. (...) waarin de hoofdredacteur bevestigt dat het artikel wel degelijk werd gepubliceerd, merkt verweerder op dat deze twee aangebrachte attesten van K. D. K. (...) niet de minste bewijswaarde hebben. Op 21 november 2013 heeft CEDOCA immers telefonisch contact opgenomen met K. D. K. (...) waarbij hem de twee attesten die verzoekers neerleggen en die van zijn hand zouden zijn, werden voorgelezen. De man ontkende echter deze twee attesten ooit te hebben opgesteld (COI Case KIR2013-002 in bijlage van de verweernota). Bijgevolg zijn de twee neergelegde attesten niet authentiek en geenszins van aard om een ander licht te werpen op de vaststellingen in het CEDOCA-document 2013-001w dat vermeldt dat G. Z. (...) tijdens een telefoongesprek van 7 mei 2013 met CEDOCA uitdrukkelijk heeft gesteld dat zij niet de auteur is van dit artikel, dat het krantenartikel niet verschenen is op p. 6 van de editie van 24/12/2013 die gewijd is aan tv-programma's, noch op een andere pagina en dat de krant enkel lokale informatie weergeeft en geen artikels die feiten betreffen die zich in Bishkek hebben afgespeeld. Ook de verklaring van verzoekers dat de hoofdredacteur mevrouw G. Z. heeft opgebeld met de vraag of iemand haar heeft opgebeld om vragen te stellen over het bewuste artikel, wat zij uitdrukkelijk heeft ontkent, betreft een loutere bewering die nergens wordt geobjectiveerd en bijgevolg geenszins overtuigt."

Gezien uit het CEDOCA-document 2013-002w blijkt dat de hoofdredacteur K. D. K. ontkent de eerdere door verzoekende partijen neergelegde attesten (bijlagen 3 en 4) te hebben opgesteld (nota met opmerkingen, bijlage 1), kan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend aan de kopie die verzoekende partijen toevoegen als bijlage bij hun verzoekschrift met hierop de stempel van de redactie en de handtekening van K. D. K. (bijlage 5) en aan het ter terechtzitting neergelegde attest van K. D. K. van 10 december 2013 dat inhoudelijk hetzelfde is als een van de eerder neergelegde attesten.

Betreffende de drie exemplaren van de krant die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 6), wijst de Raad erop dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke

vertaling deze documenten niet in overweging. Volledigheidshalve merkt de Raad omtrent desbetreffend verweer van verzoekende partijen bovendien op dat de vormgeving van deze recente kranten anno 2013 niets zeggen over de vormgeving van de krant van 24 december 2010 waarin volgens G. Z. op pagina 6 de tv-programma's werden weergegeven. Wat ten slotte de door verzoekende partijen aangebrachte cd-rom met een gesprek tussen een journaliste van de krant, O. A. K., en de broer van eerste verzoekende partij betreft – waarvan verzoekende partijen ter terechtzitting beweren dat deze opname werd gemaakt door voormelde broer zelf – wijst de Raad erop dat aan privé-filmmateriaal geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder stelt de Raad vast dat de werknemersidentificatiekaart van O. A. K. een fotokopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verzoekende partijen slagen er dan ook op geen enkele manier in de vaststelling van verwerende partij dat het door hen aangebrachte krantenartikel van 24 december 2010 een vervalst document betreft te weerleggen.

Daarenboven oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

De uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na 17 oktober 2013, namelijk dat de hoofdredacteur van de krant 'Vesti Issyk-Kulya' telefonisch aan verzoekers broer de authenticiteit bevestigde van het door verzoekers in het kader van hun eerste asielaanvraag bijgebrachte krantenartikel, dat de hoofdredacteur journaliste G. J. heeft opgebeld met de vraag of zij gecontacteerd werd vanuit het buitenland om vragen te stellen over het door haar geschreven artikel, wat zij ontkende, dat de hoofdredacteur ook schriftelijk bevestigd heeft dat het artikel wel degelijk werd gepubliceerd en dat een interview heeft plaatsgevonden van verzoekers broer door journaliste O.K., kan dan ook niet in overweging worden genomen. Immers, zoals verzoekers zelf opmerken in het verzoekschrift werd het geheel van de stukken dienaangaande reeds neergelegd bij de Raad in het kader van de beroepsprocedure inzake hun eerste asielaanvraag. Verzoekers hun verklaringen en het geheel van documenten in dit verband werden reeds door de Raad beoordeeld in hoger aangehaald arrest van 14 januari 2014, waarin werd besloten dat de door verzoekers bijgebrachte documenten niet authentiek zijn en dat aan hun verklaringen dienaangaande geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde

ongeloofwaardige verklaringen, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze verklaringen wel degelijk geloofwaardig en de documenten wel degelijk authentiek zouden zijn. Het verwijt dat in de thans bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met deze feiten, is dan ook niet dienstig.

2.5.2. Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: een begeleidend schrijven van hun advocaat bij onderhavige asielaanvraag, 2 originele brieven van verzoekers moeder, een origineel medisch attest op naam van verzoekers moeder, 2 originele krantenartikelen, een origineel attest waaruit blijkt dat verzoeker wordt opgespoord in Kirgizië en enveloppes gebruikt voor de verzending van documenten naar verzoekers hun huidige verblijfplaats.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.3. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen vermogen verzoekers hun verklaringen en de door hen in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven.

Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op als volgt: *“In casu mag uit uw verklaringen worden afgeleid dat u (en uw Belgische advocaat) het onderzoek van CEDOCA (de researchafdeling van het CGVS) in het kader van uw eerste (vorige) asielaanvraag betreffende een krantenartikel ernstig in twijfel trekt, zonder hierbij overtuigende bewijsstukken te overleggen, die erop wijzen dat de eerdere conclusie van het CGVS inzake documentenfraude niet correct is.*

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt in het kader van onderhavige aanvraag, moet worden opgemerkt dat ze geenszins in staat zijn om uw geloofwaardigheid te herstellen. In dat verband zij vooreerst gewezen op het feit dat documenten enkel een coherent, plausibel en geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen. Belangrijk in uw geval is echter de vaststelling dat u zich in

het kader van uw vorige (eerste) asielaanvraag op manifeste wijze hebt schuldig gemaakt aan documentenfraude. Bijgevolg werd niet enkel uw algehele oprechtheid, maar ook de geloofwaardigheid van de door u beschreven vervolgingsfeiten fundamenteel ondermijnd. Wat betreft de inhoud van de betreffende documenten dient voorts het volgende opgemerkt te worden.

*In de begeleidende brief van uw advocaat aan de asielinstanties (document 1: groene map), trekt voormelde de conclusies inzake documentenfraude in het kader van uw vorige aanvraag in twijfel, zonder hierbij enig overtuigend en valabel bewijsstuk te voegen dat kan aantonen dat de conclusies van CEDOCA in het kader van uw eerste aanvraag foutief zijn. Bijgevolg dienen de verklaringen te worden gekwalificeerd als zijnde blote beweringen, die niets afdoen aan de eerdere vaststellingen van het CGVS.”*Tegen deze pertinente overwegingen wordt in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer gevoerd zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat aan het attest waaruit moet blijken dat verzoeker wordt opgespoord door de GUVD van de stad Bisjkek in verband met een bijzonder ernstig misdrijf geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoekers beogen met de voorlegging van dit stuk immers aan te tonen dat verzoeker nog steeds vervolging riskeert omwille van feiten die in het kader van de eerste asielaanvraag volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden. Het hoeft geen betoog dat verzoekers met de loutere stelling in het verzoekschrift dat het duidelijk is dat hun verhaal bij hun eerste asielaanvraag ten onrechte als ongeloofwaardig werd verworpen, niet vermogen afbreuk te doen aan het geheel van de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtredenen.

Dat het attest iedere bewijswaarde moet worden ontzegd, blijkt andermaal uit de wijze waarop verzoekers dit document in hun bezit zouden hebben gekregen. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit verzoekers verklaringen dat een journaliste het bewuste document van de politie verkreeg in het kader van een eigen onderzoek dat ze naar zijn zaak voerde. Verzoekster van haar kant verklaarde dat de voormelde journaliste bij het publiceren van de door hen in het kader van onderhavige asielaanvraag nieuw overlegde artikels door de politie zou gecensureerd zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze het allerminst logisch acht dat een journaliste in het kader van een eigen onderzoek wel een attest zou verkrijgen van de autoriteiten, waarin duidelijk wordt geattesteerd dat verzoeker wordt gezocht, maar dat deze journaliste vervolgens door de autoriteiten zou gecensureerd worden bij het publiceren van artikels. Immers, zo de autoriteiten wilden verhinderen dat informatie over verzoeker naar buiten zou worden gebracht, kan niet worden ingezien waarom in eerste instantie het overgelegde attest aan de bewuste journaliste zou zijn afgeleverd. Een dergelijke handelswijze tart naar het oordeel van de Raad iedere logica en bevestigt andermaal de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun relaas. Aan het attest kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegedicht. De argumentatie in het verzoekschrift dat de omstandigheid dat het overgelegde stuk oorspronkelijk werd overhandigd door de politiediensten aan mevrouw O.K. geen enkel bewijs is dat het stuk vals zou zijn, dat verzoekers zich niet moeten verantwoorden voor de opvattingen of de gedragingen van de vervolgende instanties en dat zij aantonen aan de hand van de rapporten die zij bij hun verzoekschrift voegen dat autocensuur en politionele censuur in Kirgizië schering en inslag zijn, vermag niet afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

Verzoekers blijken er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In zoverre verzoekers er nog op wijzen dat zij alle gegevens omtrent de betrokken journaliste hebben kenbaar gemaakt aan het Commissariaat-generaal, dat dus zonder enig probleem een onderzoek ten gronde had kunnen voeren, benadrukt de Raad dat het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht niet dienstig is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat aan het attest waaruit moet blijken dat verzoeker wordt opgespoord door de GUVD van de stad Bisjkek in verband met een bijzonder ernstig misdrijf geen

bewijswaarde kan worden toegekend en dat verzoekers aan hun verklaringen in dit verband geen geloof kan worden gehecht.

Met betrekking tot de twee door hen overgelegde krantenartikelen, laten verzoekers in het verzoekschrift gelden als volgt: *“Dat het gebruikelijk is in Kyrgyzstan dat een journalist een soort project artikel maakt dat dan in eerste instantie wordt overgelegd aan de hoofdredacteur, die, bij twijfel een politionele dienst en/of de Nationale Veiligheidsdienst erbij zal halen, om het te laten censureren;*

Dat in casu het artikel vooreerst werd verboden door de hoofdredacteur van de krant, waar het artikel oorspronkelijk zou worden gepubliceerd;

Dat de journaliste van Russische afkomst, evenwel wou aantonen dat mensen van niet-Kirgizische origine in Kirgizstan op een onaanvaardbare wijze worden behandeld en het afgezwakte artikel publiceerde in twee andere kranten;

Dat deze publicatie haar problemen bezorgde met de overheid, die wilde dat zij haar bronnen bekend maakte;” Dergelijke ongefundeerde post-factumbeweringen vermogen evenwel geen afbreuk te doen aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat de summiere artikels qua inhoud dermate vaag zijn dat ze evenmin een ander licht kunnen werpen op de reeds eerder gedane vaststellingen inzake verzoekers hun gebrek aan geloofwaardigheid. Deze vaststelling volstaat naar het oordeel van de Raad om aan de krantenartikelen geen bewijswaarde toe te dichten. Dit klemt des te meer daar verzoekers zich reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag bedienden van een vervalst krantenartikel ter staving van de door hen uiteengezette vluchtmotieven, gegeven welk tevens de bewijswaarde van de thans bijgebrachte krachtenartikelen sterk ondermijnt. De overige overwegingen aangaande de krantenartikelen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen zijn bijkomstig en niet determinerend zodat kritiek op deze overwegingen niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

Voorts benadrukt de Raad dat de herhaalde verwijzing in het verzoekschrift naar schendingen van mensenrechten en het gebrek aan persvrijheid in Kirgizië allerm minst aantoon t dat verzoekers hun relaas waarheidsgetrouw zou zijn, noch dat de door hen voorgelegde documenten wel degelijk authentiek zouden zijn.

Ook de twee brieven van verzoekers moeder kunnen verzoekers hun geloofwaardigheid allerm minst herstellen. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, kunnen deze brieven immers bezwaarlijk als een objectieve en neutrale bron van informatie worden beschouwd.

Evenmin levert het medisch attest het bewijs dat verzoekers moeder het slachtoffer zou zijn geworden van geweld uitgeoefend door de politiediensten. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift wordt dit stuk niet in aanmerking genomen als bewijs van verzoekers hun verklaringen in dit verband omdat het moeilijk leesbaar is, doch wel omdat het geen informatie bevat over de toedracht van de eventuele verwondingen van verzoekers moeder. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch attest geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoekers moeder haar verwondingen zou hebben opgelopen.

Hetzelfde geldt voor de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde foto van verzoekers moeder. De foto toont slechts een vrouw met de rechter voet in het gips. Uit niets blijkt dat het daadwerkelijk om verzoekers moeder zou gaan, laat staan dat uit deze foto kan worden afgeleid dat zij het slachtoffer zou zijn geweest van politiegeweld dat zou gepleegd zijn toen de politie naar verzoeker op zoek was.

In zoverre verzoekers nog argumenteren dat de wijze waarop zij de Schengen-zone zijn binnen gekomen, geen afbreuk kan doen aan het vluchtverhaal waarop zij zich steunen, dat zelfs al zouden zij op dat punt de waarheid niet hebben gesproken – *quod non* – dit België er niet van kan ontslaan hun vluchtverhaal met de nodige ernst en grondigheid te onderzoeken, dat de artikels omtrent de corruptie van douanebeambten in Polen overigens bevestigen dat hetgeen zij hebben verklaard omtrent hun binnenkomst in Polen met de werkelijkheid overeenstemt en dat in de bestreden beslissingen niet betwist wordt dat *“dergelijke praktijken”* kunnen voorkomen, maar dat eraan toegevoegd wordt dat dan nog hun verklaringen weinig geloofwaardig te noemen zijn, hetgeen niet als een afdoende motivering kan beschouwd worden daar minstens moet gemotiveerd worden om welke precieze redenen de verklaring *“weinig”* geloofwaardig zou zijn, herhaalt de Raad dat hij reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun verklaringen met betrekking tot hun reisweg: *“Waar verzoekende partijen betreffende de motivering van de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partijen niet aan een persoonlijke controle werden onderworpen – er werd enkel naar hen gekeken – bij het binnenreizen van de Europese Unie zich beperken tot het louter herhalen van hun verklaringen hieromtrent, wijst de Raad*

erop dat het louter herhalen van dit onderdeel van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Evenmin zijn de blote beweringen dat zij vermoeden dat ook in Europa corruptie bestaat en dat hun chauffeurs overal contacten hebben, die door verzoekende partijen met generlei objectieve informatie worden onderbouwd, van aard desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

De Raad is voorts van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij niet wisten voor welk land zij een visum hadden, zij zelfs niet zeker wisten of er een visum in het paspoort aanwezig was, zij niet zeker wisten in welk land zij Europa binnengekomen zijn en zij geen concrete afspraken hebben gemaakt met de chauffeurs over wat zij dienden te doen in het geval er iets mis zou lopen aan de grenscontrole. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 19, deel 7) blijkt immers dat de buitengrenzen van de EU uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Verder is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie.” Het louter neerleggen van informatie waaruit blijkt dat smokkelaars actief zijn bij het binnensmokkelen van personen in de Europese Unie, vermag niet afbreuk te doen aan deze overwegingen.

De twee enveloppes zijn niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers hun asielrelaas doch bevestigen louter dat zij post ontvangen vanuit hun land van herkomst.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeksters geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.6. In zoverre verzoekers de schending van artikel 13 EVRM aanhalen, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure over een beroep beschikken dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.7. In zoverre verzoekers nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggedleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van

de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Waar verzoekers in fine vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS